

KDE JE VÝCHOD? (MALÝ OSTROV)

Nespím, nesním. Jsem vězeň chycený na dvou ostrovech, které jsem pojmenoval Malý ostrov a Velký ostrov. Uklidňuje mě, když dávám jména věcem a lidem, které dobře neznám nebo je neznám vůbec.

Jaký je dneska den? Jak dlouho už jsem tady? Týden? Dva? S tím vším vzrušením, co tu je, jsem ani nepočítal, kolik dnů a nocí už uplynulo. Přemýšlejme. Každá mince má dvě strany: když jsem se sem dostal, tak musí jít nějak se odtud dostat. Jen je potřeba zjistit jak. Začnu svoje bádání tady na Malém ostrově. To sem jsem přijel, je to určitě tady, kde mám největší šanci dostat se zase ven.

Toto místo se řídí velmi přísnými pravidly, která ale nejsou nikde napsána. Některá platí pro oba ostrovy, každý ostrov má ale své zvláštnosti. Takže co jsem doposud zjistil: nemůžu mluvit, nevím jak, ale moje hlasivky jsou zablokované. Dny ubíhají, aniž bych měl potřebu jíst, pít nebo spát. Následkem čehož nejsou ani před záchody žádné fronty. Ale proč jim tedy věnují továrnu?

Určitě proto, že budovy jsou jen součástí filmových kulis. To by vysvětlilo, proč jsou ta místa prázdná a opuštěná. Možná je to dočasné. Musím se pustit do průzkumu a určitě najdu odpovědi.

„BATTLE BUS STARTUJE ZA DESET SEKUND!“

Sedím na sedadle u okna a přemýšlím. Vše, co je zničeno, se znovu objeví úplně stejně, na stejném místě. Malý ostrov slouží jako startovací bod. Je tu povoleno úplně všechno, aniž by to mělo sebemenší následek pro kohokoliv. Tady znovu získávám vědomí, je absolutně nemožné tu omdlít. Ale když je autobus připraven odletět, všichni musejí nastoupit, bez výjimky. To mě nutí se neustále přemísťovat tam a zpátky mezi dvěma ostrovy. Vyzkoušel jsem všechno, abych to obešel, ale vyhazovač v autobuse mě vždycky najde a stejně obratně mě vždy i chytne. A stejně tak mě vždy vyhodí, když odmítnu vyskočit.

Co se týká Velkého ostrova, tak vše, co o něm doteď vím, je, že tam rychle ztratím vědomí. Proč se tam musí vracet? Co se tam dá najít? Co motivuje všechny ty lidi tomuto čelit? Ještě tolik otázek pro mě zůstává záhadou. Budu se Velkým ostrovem a jeho problémy zabývat později, nejdřív se budu soustředit na Malý ostrov. Ten rychleji projdu a jistě tam najdu plno věcí, co mi pomohou pokročit. Zatímco čekám, vrhnu se dolů do prázdná.

Odeť rád otvírám svůj padák hned po výskoku. Je pro mě těžké uvěřit, že něco takového vůbec vyslovím, přesto je to pravda. Ta chvíle, kdy se vznáším ve vzduchu ve výšce, je jedna z mála, kdy se cítím skoro klidný. Vítr mě unáší, pode mnou se rozprostírá krása a já pomalu klesám a můžu zamířit, kam chci. To mi přináší pocit svobody, který čím dál víc oceňuji. A právě v těchto chvílích znovu získávám energii pokračovat.

Pomaloučku letím nad nejpůsobivějším místem. Za několik vteřin budu na dosah střel. Přistát na vysoce frekventovaném místě je nejefektivnější způsob, jak okamžitě omdlít. A je to tady, slyším první výbuchy, nebudu muset dlouho čekat a ztratím vědomí. Cool, nemůžu se dočkat, až začne další průzkum Malého ostrova!

Mé oči se pomalu otevrou do obvyklého zmatku, který panuje na přistávací dráze.

A je to tady, můžu udělat pořádnou obchůzku. Kvůli neustálým odletům autobusu potřebuji víc než dvanáct pokusů, abych měl přesný obrázek o Malém ostrově. Velmi málo vegetace, hrstka stromů, malé nezajímavé kopce. Je to opuštěný letecký terén, na kterém najdeme vraky aut, několik budek a chatrných hangárů a nákladní zónu s prázdnými kontejnery. Muselo to patřit armádě, o tom svědčí výcviková dřevěná rámová konstrukce s polem překážek z pneumatik.

Miluji pneumatiky! Cvičení se skládá z přeběhnutí pole, aniž by člověk spadnul. Je tedy potřeba upalovat a zároveň

dávat nohy doprostřed, tam kde je normálně disk kola. Jako na trampolíně, cílem dráhy je se dostat z pneumatiky s menším výskokem. Je nemožné pochopit, k čemu to vlastně je, ale je to děsně zábavné.

Je to super se trochu zasmát, protože toto místo samo o sobě je pořád silně stresující. Máte pocit, že život se ztratil lusknutím prstů, jako kdyby byl polapen nějakou kletbou. Ale na to nemysleme. Co se týká přístupových cest, je nemožné se pěšky dostat k moři. Nejenže k němu nevede žádná přístupná cesta, ale je tu také magnetické pole se zvláštní mocí. Ta zabraňuje čemukoli přiblížit se k okraji útesu, který ho lemuje. Také jsem hledal nějaký vchod do podzemí. Znovu bez úspěchu. Žádný poklop na obzoru. A přesto jsem až puntičkářsky prozkoumal každou budovu. Také jsem hrabal všude, kde by mohla vegetace skrývat potencionální vchod do podzemí.

Zbývá jen cesta vzduchem. A tady to začíná být zajímavé. Navíc je tu přistávací dráha pro vrtulník. Doposud jsem ani neviděl, ani neslyšel žádné letadlo. Ale kdo ví? Zůstanu ostražitý.

Na první pohled, i když se smíšenými pocity, jsem svým malým průzkumem zjistil nemálo věcí o obyvatelích, co tu vládnou. Pro začátek, poměr mužů a žen je přibližně stejný. Hodně z nich má masky nebo helmy, což ztěžuje jejich identifikaci. Ostatně netuším, kde je našli. Co jimi získají? Mají nějakou funkci? Rozhodně je tu ještě hodně věcí, co musím zjistit...

Ať je to jak chce, můžeme všechny osoby rozdělit do pěti velkých skupin. Samozřejmě, je to jen v průměru, jsou tu výjimky, ale celkově se dá říct, že tu najdeme:

- * **STŘELCE PSYCHOPATY:** Malý ostrov se hemží falešnými zbraněmi. Stačí se jen sklonit a jednu si vzít. Jsou hlučné a pro lidi neškodné, ale ničí okolí. Tito lidé vyprazdňují jeden zásobník za druhým, i přes to, že je to úplně zbytečné. Je to jejich způsob, jak zabít čas (super!).

- * **UKLÍZEČE:** Podobají se střelcům psychopatům, ale jsou užitečnější. Jsou konkrétní. Podle nich je potřeba všechno zničit na prach a tento jejich záměr musí být logicky doprovázen viditelným výsledkem. Chtějí vše uklidit, aby všechno zmizelo. Jsou pro okolí černá zvěř. Když jednoho dne budu chtít udělat z minulosti nepopsaný list, obrátím se na jednoho z nich.

- * **STAVITELE:** Jsou opakem uklízečů. Pro ně musí být sebemenší čas věnován budování nějaké stavby. Zpracovávají dřevo, kámen, kov. Jsou velmi rychlí a velmi efektivní, neváhají sbírat a recyklovat materiály, aby postavili něco nového. Mají až hříšné potěšení na své stavby vylézt co nejrychleji a co nejvyš. Je to syndrom Leonarda DiCapria z Titanicu. Kdyby mohli na vrcholu své budovy roztáhnout ruce a zakřičet „Jsem

králem celého světa!“, udělali by to pokaždé! Nejhorším nepřítelem stavitelů jsou uklízeči. Jakmile se objeví sebemenší zeď, je válka. Tyto dva klany jsou hodně umíněné, což způsobuje surrealistické scény, během kterých jedni bez přestání staví na stejném místě, kde druzí v další vteřině všechno zničí na prach (báječné!).

* **PAŘMENY:** Zprvu je třeba říct, že jsou nejsympatičtější. Dělají vtipné pózy, tančí, malují graffiti. Ale s odstupem jsou nakonec vlastně nejšílenější. Když dáte jejich chování do kontextu, tak se nejde nezeptat, co může někoho normálního nabudit až do takové míry, obzvláště když je ve vězení a když ani nemůže mluvit! Kdo by tohle dělal? Jenom totální blázni.

A když mluvíme o velkých šílencích, tak poslední kategorie není taky vůbec špatná:

* **CHLADNOKREVNÍ:** Nehnou se ani o milimetr. Opravdové sochy. Je to trochu, jako když si vezmete kámen a uděláte si z něj zvířátko, co vám bude dělat společnost. Jejich interakce se světem je nulová. Až do takové míry, že jejich vyprovokování se stalo výzvou pro ostatní „obyvatele“. Je to ale nemožné. Nepomáhá na ně střílet, něco na nich stavět, něco na ně kreslit, nic. Je to, jako kdyby totálně rezignovali tváří v tvář osudu, který na ně čeká. Je to zároveň krásné a strašné.



Zaznamenal jsem, že u některých chladnokrevných se projevuje obřadní kultura. Nejsou rozmístěni jen tak náhodně. Většina z nich se objeví vždy na stejných místech.

Zdálo se mi, že jsem ji zahlédl dvakrát nebo třikrát, když jsem běžel před přistávací dráhou pro helikoptéru. Stála pěkně zpříma, ne povýšeně, jen měla nohy pěkně ukotvené na zemi a ramena vzadu. Ani nepůsobila svůdně, spíš naopak, zdrženlivě. Až do té míry, že jsem se sám sebe ptal, jak dlouho tu mohla být, než jsem si jí všiml. Zprudka jsem se zastavil, abych si ji prohlédl. Samozřejmě se ani nehнула. Byla přesně uprostřed kruhu, nohy perfektně srovnané na lince písmene H nakresleného na asfaltu. Je nemožné si představit, že tato zvláštní pozice by byla jen prostá náhoda. A tak jsem pokračoval v průzkumu s touto myšlenkou v hlavě. Přivedlo mě to k přemýšlení o pakobyilkách, které můžeme vidět v akváriích. Tento hmyz se podobá dřevu a můžete ho snadno zaměnit za větvičku, na které odpočívají. A jakmile uvidíte jednoho, začnete je vidět všude. A tak se to stalo i mně. Prakticky všichni chladnokrevní, které jsem mohl pozorovat, se nacházejí na specifických místech a ve specifických pozicích. Neuvěřitelné.

A znovu si musím položit otázku: jsou to všechno lidé? Nebo jsme obklopeni klony a roboty podobně jako v seriálu Westworld? Nikdo nekrvácí, nikdo nekýchá, nikdo neplive. Nikde se neobjevuje žádná tekutina. Ta myšlenka mě opravdu děsí. O důvod víc, proč pokud možno co nejrychleji najít východ!

Kde je východ? (Malý ostrov)

Ať už je to cokoliv, odteď se držím jen jediné možné jistoty: moje záchrana tu není. Malý ostrov je jen plošina k přepravě, východ se musí nacházet tam, na Velkém ostrově. Budu pokračovat v průzkumu a najdu způsob, jak z tohoto pekla uniknout!

**„BATTLE BUS STARTUJE ZA DESET
SEKUND!“**